

M L. BERNARDO BENIQUE

algrat que ja pesa 84 quilos, te la mateixa forma de caminar que quan jugava, no es creu el carisma de símbol que se li ha volgut donat i li dol un València que no el va acomiadar com cal: Josep Claramunt.

Vulga o no, Claramunt és al País Valencià allò que és Iribar per al País Basc, Quini per a Astúries o Rexach per al Principat. Claramunt és de Puçol i no assumeix la terra perquè ell és la seua terra; per tant, no necessita plantejaments. Ell és llaurador de tarongers i botiguer de mobles, accionista de diaris que s'ensorren i entrenador de futbol dels xiquets del seu poble.

«Jo estic pel València. Dels 17 als 30 anys, vaig ser professional en aquella casa, i només he jugat amb uns altres colors en el meu equip, el Cointra-Puçol, quan vaig ser cedit al Saguntí i, naturalment, en la selecció.» «El València, però, no em va tractar bé. Quan em vaig lesionar, tot es va posar costera amunt. Inclús, em feren jugar al Mestalla durant la recuperació i, finalment, decidí marxar. Em parlaren d'un partit homenatge, però encara l'espere.»

Quan parla del seu equip es dispara, encara que manté un notable nivell crític pel que fa als dirigents (d'aleshores) i de la realitat com a equip representatiu valencià: «Malauradament, el València no té aquell carisma especial que pot tindre el Barça o el Real Madrid, el València no s'ha clavats en tots els valencians, de Vinaròs a Elx, com és el cas del Barça a Catalunya, o del Madrid a Castella, o, inclús, en moltes zones de l'Estat.» «Això que em dius sobre la meua significació especial, no ho veig

Josep Claramunt, més nostàlgic, però amb la mateixa pinta i el mateix somriure que abans

Claramunt: «Soc valencià, i en pau»

No he estat un símbol perquè la gent no ha volgut

clar, perquè, ací, la gent no ha volgut que Claramunt fos res diferent.»

Quan li parle de la selecció, d'una possible selecció valenciana, es torna a llançar: «Això, sí que ho tinc ben clar. Resulta, però, que els clubs no ho accepten bé, ja que únicament es preocupen d'ells mateixos, encara que el futur del futbol valencià passa precisament per un suport al planter, i l'impuls d'una selecció seria un estímul beneficiós per a tots.»

I el València d'ara, què: «El veig com desconcertat socialment, esportivament, i econòmicament. El València no està ni per a fer ni per a desfer. No li troben l'eixida.»

I del país, què? ¿O tu com dius, regne, comunitat...? «A mi tant se me'n fa. Jo sóc valencià i valencianista, i la resta són polítiques.»

Tornem a parlar de futbol, d'aquell futbol teu. ¿Qui fou el teu millor entrenador, i qui va ser-ne el pitjor? «Sense cap dubte Alfredo Di Stéfano era el millor... i també el pitjor dels que vaig tindre al València. Ell va donar a l'equip un bloc, un esquema, un esperit que ens féu capaços de guanyar

Als 37 anys i després de 7 anys fora del futbol, encara no pensa tornar-hi. Ara el que vol és afermar els seus negocis

títols; ell mateix, però, amb el seu caràcter, va trencar aquell bloc, aquell esperit, aquell esquema.»

Als 37 anys i després de 7 anys fora del futbol, encara no pensa tornar-hi. «Ara el que vull és acabar d'afermar els negocis que vaig emprendre amb els diners del futbol —menys dels que la gent es pensa— i, quan ja ho tinga clar, és molt probable que torne al futbol, encara que no sé a fer què. De moment, coordine els xiquets del poble amb un grup d'entrenadors (entre ells, el meu germà) i n'estic content; encara que allò que més em satisfaria seria treballar pel València com ataüllador o una cosa pareguda.»

Del València d'ara li agrada la valencianització i li preocupa la manca de profunditat: «Ja és important que el club comence a nodrir-se fonamentalment

Romà Cuyàs a l'estiu caurà

del planter propi; la prova és aquí, amb els Tendillo, Roberto, Saura, etc., jugadors amb classe i carisma (fa un somriure, com al·ludint, en conya, al carisma que se li atribueix); els fal-

ta, però, profunditat, i els sobra un cert excés de professionalisme. M'explicaré: als meus temps, encara que els jugadors ens cuidàvem i actuàvem professionalment, funcionàvem d'una altra manera. Ara, els futbolistes fan un joc massa mecanitzat, que comença a deixar de ser això, un joc. A més, tots estan tan preocupats per allargar la seua carrera i traure'n més, que ja no es veu en els camps aquell estil nostre desinteressat.»

Té prèssa. Ha d'anar a Sagunt per uns assumptes de la Seat, i està a punt de vendre'm un dels nous Porsche, mentre m'ho explica. Se'ns apareix més gros, més major i un poc nostàlgic quan parla de les 23 vegades que va ser seleccionat, del seu amic Iribar i de la selecció militar, però és el mateix, té la mateixa pinta i riu igual.

L' ex-gerent d'Edicions 62 ben poc en sabia, d'aquestes coses dels despatxos de l'esport. Ell era simplement un professional que dedicava profitosament el seu lleure a l'esport, i que, per això, estava molt ben considerat als ambients atlètics barcelonís, on s'havia criat esportivament.

De sobte, es va trobar a Madrid, amb un càrrec socialista —res en té, de socialista, és més aviat convergent— i en un entorn hostil clarament, que no li perdonava el seu castellà correctíssim, però amb accent marítim de la Barceloneta. Ell tampoc no es va vendre bé, i, al final, l'han venut.

Tan nacionalista ell, es

trobava a Madrid enfront d'un Porta, president del futbol espanyol, amb un historial espanyolista i dretà bastant notable, que comptava amb el suport del Barça, i ell només tenia com a aliat, dins del futbol, el Real Madrid.

Mentre intentava digerir tan surrealista situació (no tan surrealista per a qui coneix l'esport a nivell de federacions, i, especialment, el futbol), passaren el mesos, fins arribar aquesta darrera temporada amb el celebradíssim «Decret Solana», que, en principi, només es carrega a ell.

Ja m'ho direu quan passen el Jocs de Los Angeles. Porta continuarà al seu despatx federatiu, mentre Cuyàs tornarà a l'empresa privada, si no el fan director d'algun banc.

A Claramunt li dol un València que no el va acomiadar com cal

JORNADES DE TREBALL

«LA POLÍTICA MUNICIPAL DE REHABILITACIÓ MITJANÇANT CONVENIS AMB L'IPPV»

Organitzades per l'Excel·lentíssim Ajuntament de València i per la Delegació de l'Habitatge i Gestió del Sòl.

Dia 7 de juny

- 10.00 hores. Obertura de les jornades a càrrec de l'excel·lentíssim senyor alcalde, Ricard Pérez Casado, amb assistència del primer tinent d'alcalde, Juan Antonio Llorent, president de l'Àrea d'Urbanisme, i de Ramón Vilar, regidor delegat de Gestió del Sòl i d'Habitatge. Ajuntament de València.
- 10.30 hores. El Reial Decret 2.329/83 de 28 de juliol. Abast de la política de rehabilitació d'habitatges, com a conseqüència de la disposició esmentada. Problemes sorgits en la posada en pràctica.
Ponents: José Gimeno, García Lomas, Francisco Pol.
- 11.00 hores. Debat, amb la participació dels distints representants municipals.
- 13.00 hores. Formulació de conclusions.
- 17.00 hores. Els convenis de rehabilitació subscrits entre l'IPPV i els ajuntaments.
Metodologia per a l'elaboració dels programes.
Els costos en la intervenció.
El finançament en relació amb els lloguers i els preus de venda.

Els mecanismes de control de l'IPPV.

Taula composta pels tècnics dels ajuntaments de Palma de Mallorca, Saragossa i València.

Ponents: Juana Roca, Javier Bustamante, José Miguel Colmenares, Juan Anón i Vicente González.

Dia 8 de juny

- 09.00 hores. Formulació de les conclusions de les taules de la sessió anterior.
- 11.00 hores. El programa de rehabilitació dels ajuntaments de Madrid i Barcelona.
Ponents: Enrique Bardaji, Miguel Palmero i Germán Vidal.
- 17.00 hores. Taula de debat dels participants, el director general de l'Institut per a la Programació Pública de l'Habitatge i el director general de la Conselleria d'Obres Públiques i Urbanisme de la Generalitat valenciana.
- 19.00 Clausura de les jornades, a càrrec de l'il·lustríssim senyor Juan Antonio Lloret Llorens, tinent d'alcalde, president de l'Àrea d'Urbanisme.